

PROLOG

BOSNA, OBEC STUPNI DO, ŘÍJEN 1993

Z ruin domů stoupal dým. Z trubky trčící z jednoho z nich crčela voda a vytvořila na zemi tmavou kaluž. Tomas Wolf se otočil a napadlo ho, že švédská vozidla značky SISU připomínají obrovské velryby uvízlé v zeleném údolí. Nad vesnicí visely těžké šedé mraky a vzduch, který vdechoval, byl syrový a studený.

Zadíval se o kousek výš, k okraji lesa, a zkoumal zelené kopce zahalené mléčnou mlhou.

Švédští vojáci OSN prohledávali zbytky místa, které kdysi bylo domovem lidí. Všechny budovy byly poškozené. Kde všichni jsou? pomyslel si Tomas. Podařilo se jim utéct?

Ozvalo se troubení. A vzápětí začala troubit i další vozidla. Tomas pochopil, že se vojáci snaží, aby se každý přeživší ukázal.

Někdo vykřikl, že našel čelist, a televizní štáb, který do vesnice přijel se Švédy, tam hned spěchal.

Tomas ostražitě postupoval k hnědým otevřeným dveřím do sklepa kamenného domu. Sundal z opasku baterku. Vstoupil dovnitř. Pach vlhka a hlíny. Posvítil si kolem sebe. Dřevěné regály podél stěn. Na podlaze pytle brambor. Když v rohu zahlédl pohyb, trhl sebou. Nazrzlá kočka vztekle zasyčela, pak se rychle protáhla kolem jeho pravé nohy a vyběhla ven.

Než začal sklep dál prohledávat, párkrát se pro zklidnění nadechl. Přejížděl světlem po stěnách a podlaze, dokud nenarazil na něco bílého, na pozadí zemitých tónů to téměř zářilo. Vtom se lekl tak, až upustil baterku na zem. Sklonil se a zašátral

po podlaze. Zvedl baterku a namířil ji na stejné místo jako předtím. Paprsek světla zachytil bosou nohu s nehty nalakovanými načerveno. Třesoucí rukou si posvítil dál. Před regálem ležely na zádech tři mrtvé ženy. Držely se za ruce. V hlavách vstřely. Podříznuté krky. Otočil se a vypotácel se ven. Zhroutil se na schody a v chladném vzduchu lapal po dechu. Opodál ležel v blátě splasklý černobílý fotbalový míč. Vedle něj dětská botička. „Co to sakra udělali?“ zašeptal.

Mrtvé lidi už v minulosti viděl. Jak tady v Bosně, tak ve Švédsku, kde pracoval jako kriminální inspektor stockholmské policie na oddělení násilných trestných činů. Tohle bylo však něco jiného. Začalo mu to docházet hned, jak přijel do vesnice duchů, ale při pohledu na tři mrtvé ženy si to uvědomil naplno – nenávist tady zničila všechno. Všechny, kteří jí stáli v cestě. A nikdo se nebude namáhat pátrat po pachatelích. Žádné modré majáky, žádné sirény nehoukají. Žádné pátrání na místě činu. Neproběhnou žádné pitvy. Žádná byrokracie. Ve válce byly mrtvoly faktem, který nikdo nezpochybňuje. Vykopou se hroby, mrtví se do nich spustí, stanou se vzpomínkami.

Přispěchal k němu nějaký voják a pomohl mu vstát. Tomas ukázal na vchod do sklepa a pokusil se vylíčit, co viděl. Dvacátník se zářivě modrýma očima a krátkým sestřihem poslouchal, tvářil se zatrpkle.

Sotva Tomas zmlkl, voják mávl k dalšímu zničenému domu. „Tamhle za barákem leží kluk, nebylo mu víc než osm, možná devět. Ukopali ho k smrti. Pochopíš to? Jeho tělíčko je plné stop od zablácených bot dospělých chlapů.“

Když Tomas neodpovídal, voják mu krátce pokývl a lehce ho poplácal po rameni, než zmizel směrem k vozidlu. Tomas se opřel o zábradlí, aby neupadl.

Snažil se vzchopit. Mlha se pomalu zvedala.

Chorvaté na vesnici zaútočili v sobotu ráno, dnes bylo úterý. Thomas si zkoušel představit, co se tady odehrálo, ale nedokázal to.

Chci domů ke svým dětem, pomyslel si. Už nechci potkávat další chlapy, kteří si na kalašnikovcích dělají zářezy za životy vyhaslé jejich zbraní.

Oprášil si kolena mechově zelené polní uniformy. Vydal se po hrbolaté štěrkové cestě a přešel nízký dřevěný plůtek. V neudržované zahradě stály spící anorektické ovocné stromy. Vchodové dveře visely na pantech nakřivo. V domě byla stejná zima jako venku.

„Haló? Je tady někdo?“

Na dvoře parkovala vedle hromady suti bílá rezavá lada. Auto stálo na jakémsi provizorním lešení a scházely mu pneumatiky.

Tomas vytáhl cigaretu a roztřesenýma rukama si zapálil. Strčil si ji do koutku úst, rukama se opřel o střechu auta a naklonil se k bočnímu okénku, aby viděl dovnitř.

Skrz bělavý kouř spatřil žlutou rukavici používanou při mytí nádobí. V šedém prostoru zářila jako oheň. Přejel pohledem výš a najednou zíral přímo do vykulených hnědých očí. Cigareta mu vypadla, pohltilo ji bláto. Žena žila. Pár sekund se na sebe dívali, pak Tomas sáhl po klice a otevřel dveře. Sklonil se k autu. Vypadala přibližně na pětadvacet. Měla tmavě hnědé kudrnaté vlasy, které jí padaly až na ramena. Choulila se pod šedou pletenou dekou na zadních sedadlech a třásla se zimou.

„I'm Tomas,“ řekl tiše. „I'm here to help you.“

Pohyboval se pomalu, opatrně. Nechtěl ji vyděsit. Podívala se na ruku, kterou k ní natáhl. Ale místo aby se jí chytila, udělala něco, co ho překvapilo. Z pravé ruky si pomalu stáhla žlutou gumovou rukavici a až pak stiskla tu jeho.

„Azra,“ řekla.

Její ruka byla drobná a studená a slabě voněla po gumě.

ČÁST I

PONDĚLÍ 6. ČERVNA 1994

1

Tomas Wolf se díval do očí své manželce Klaře. Čekala na odpověď. Na ulici Hornsgatan zatroubil nákladník, nepříjemný zvuk prořízl teplý vzduch na začátku léta.

„Ptám se, kde jsou ty prachy?“ opakovala.

Uhnul očima, zadíval se do výlohy banky, z níž právě vyšli. U bankomatu nalevo od vchodu se tvořila malá fronta. V ústech mu vyschlo. Olízl si rty a povolil uzel na kravatě. Takhle oblečený se cítil směšně. Hnědé sako, tmavě červená kravata. Pod bílou košilí se potil. Z náprsní kapsy vytáhl cigaretu a vsunul ji mezi rty. Dřív než si stihl zapálit, Klara mu cigaretu vytrhla, hodila ji na zem a rozšlapala.

„Hergot, odpovíš mi už?“

„Já to vyřeším. Pojd,“ řekl.

Opatrně ji vzal za paži a vedl k autu, kde na ně čekaly jejich dvě děti, Alexander a Ebba. Dnes začínaly letní prázdniny. Klara měla dovolenou a Tomas si vzal na dnešek volno, aby strávil den s rodinou. Nebesky modré Volvo 240 parkovalo ve stínu na ulici Swedenborgsgatan. Prošli kolem pekárny a Tomas ucítil vůni čerstvě upečených skořicových šneků. Uvnitř se nad zákusky hrbili bělovlasí důchodci s kulatými zády.

Klara se už zřejmě uklidnila a rezignovaně kráčela vedle Tomase. Kousek od auta se zastavila a podívala se na něho.

V očích se jí zračila spíš prosba než vztek. Bylo v nich i zklamání, z něhož se ho zmocnily výčitky svědomí.

„Řekni mi pravdu, zlato. Nebudu se zlobit. Dal jsi ty peníze svým bratrům? Dělají ti problémy?“

Nepatrně zavrtěl hlavou. Styděl se až do morku kostí. Nikdy jí to nebude moct říct. To prostě nejde.

„Ne.“

„Jak si teď koupíme dům?“

„Řekl jsem, že peníze seženu.“

„Jak? Potřebujeme ještě pětadvacet tisíc. Měsíčně vyděláváš dvacet tři a zbývají nám necelé dva měsíce. Potom si makléř najde jiného kupce.“

Neodpověděl, popošel o pár kroků k autu a otevřel dveře u řidiče. Než nasedl, svlékl si sako, rychle ho složil a položil na zadní sedadlo mezi Ebbu a Alexandra.

Boční okénka byla stažená, ale tváře dětí stejně horkem zrudly a leskly se. Tomas nastartoval, klimatizaci pustil naplno. Z ventilátorů začal proudit teplý zatuchlý vzduch.

„Nastoupíš si?“ zeptal se Klary, která pořád stála na chodníku.

Dveře se otevřely a manželka si sedla dovnitř.

Vyjel a ranní provoz na Hornsgatan auto okamžitě pohltil. Klara od něho odvrátila tvář. Ebba se hlasitě rozplakala. Šestiletý Alexander, starší z dětí, bouchal do předního sedadla. Svižné rytmické údery.

„Mohl bys toho nechat?“ zeptal se Thomas.

Bouchání ustalo. Zastavili na červenou za červeným autobusem. Do kabiny vozu pronikly šedočerné naftové zplodiny. Sundal pravačku z řadicí páky, položil ji na Klařinu ruku a něžně ji stiskl. Odtáhla se a založila paže na prsou.

Naskočila zelená. Autobus těžce zafuněl, pak se rozjel. Autem se nesl Ebbin pláč. Pomalu se ploužili po Hornsgatan. Vzduch

v autě byl nedýchatelný, těžký a hustý. Jako kdyby nedokázal tělo okysličit. Tomas dýchal ústy, nohy ho svědily a mravenčilo mu v nich. Cpalo se před ně zelené volvo. Tomas přibrzdil a spolkl nadávku. Na křižovatce s Ringvägen opět zastavili na červenou. Tomas viděl krk řidiče zeleného volva. Alexander začal zase kopat do předního sedadla. Ne tak rychle jako prve, ale tvrději, odhodlaněji. Tomas sáhl na zadní sedadlo pro sako, přitáhl si ho k sobě a položil do klína. Otřel si zpoceně ruce a šátral v hrubé látce po cigaretách. Našel je.

„Sakra, v autě kouřit nebudeš,“ ozvala se Klara.

Neodpověděl. Rukávem košile si otřel čelo. Strčil si cigaretu do úst. Ebba teď plakala ještě hlasitěji. Zapálil si princku. Zavřel oči. Vyfoukl nosem kouř. Tmělo se mu před očima, prsty se sevřely jako v křeči. Na semaforu se změnila barva, zadní světla zeleného volva zmizela. Snažil se vybavit si, co sešlápnout, aby se auto rozjelo. Tupě zíral na tachometr. Za ním se ozvalo troubení. Nejdřív z jednoho klaksonu, ale hluk rychle sílil, až se z něj stal nesehraný orchestr s ozvěnou.

Alexander kopl silněji.

„Proč nejedeš, tati?“ zeptal se.

Klara se na Tomase podívala.

Další prudký úder.

Musím vypadnout. Musím ven z tohoto auta a zmizet odsud, nebo umřu.

Rozrazil dveře. Vystoupil. Klara se naklonila přes místo řidiče a něco za ním křičela. Celý zmatený zůstal stát u kapoty motoru. Kymácel se, jako by byl grogy po nějakém úderu. Viděl rozmazaně. Párkrát zamrkal. Lidé na chodníku se zastavili a zvědavě pozorovali nastalý rozruch. Tomas se otočil a přešel přes plnou čáru směrem ke stanici metra Zinkensdamm. Nějaké auto vybočilo, aby ho nepřejelo. Klara ječela, ale on šel dál.

2

Svého přítele Jonnyho Möllera viděla Vera Bergová naposledy před sedmi dny. Stopa končila minulou neděli, když odešel koupit pivo a už se nevrátil.

Jeho šestiletý syn Sigge teď seděl ve třípokojovém bytě u kuchyňského stolu a díval se na Veru.

„To tady budu bydlet úplně sám, až se odstěhuješ?“

Na podlaze ležel Veřin černý kufr. Jako zeď mezi nimi. Definitivní důkaz zrady, jíž se Vera na chlapci právě dopouštěla.

„Nikdy bych tě nenechala samotného, hlupáčku.“

Za dvě hodiny musela nastoupit do auta a odjet do Stockholmu. Čekal tam na ni její nový byt. Nové zaměstnání na pozici krimi reportérky v pobočce redakce večerníku *Kvällsposten*. Jedna z nejtěžších pozic v novinách.

Vstala ze židle a popošla k Siggemu o krok blíž. Měla v plánu ho pohladit po vlasech, ale chlapec se na židli s prohnutou opěrkou rychle napřímil.

„Uděláš to, já vím, že to uděláš,“ řekl. „Všichni mě pořád opouštějí. Nejdřív máma, pak táta a teď ty.“

Vera věděla, jaké to je, když se k člověku celá rodina obrátí zády. Proto svůj odjezd odložila o týden. Čekala na Jonnyho, který se však nevracel. Jenže v pátek jí její nová šéfová ze Stockholmu pohrozila, že pracovní nabídku stáhne, pokud se Vera v pondělí odpoledne nedostaví.

„Táta se určitě brzy vrátí, kamaráde.“

Sama už tomu nevěřila, ale co měla říct? Klučina měl pravdu. Zdálo se, že jeho otec se o něho přestal zajímat. Matka byla po smrti. A Vera musela využít příležitosti, kterou jí nabídl *Kvällsposten*.

„Ani nejsi moje máma,“ pokračoval Sigge. „Nezáleží ti na mně.“

To nebyla pravda. Vera se celý týden snažila Jonnyho najít,

a když se jí to nepodařilo, usilovně zkoušela vymyslet jiné řešení. Jakékoli, jen aby se vyhnula tomu, co, jak věděla, bude teď muset udělat.

„Jsi ten nejdůležitější klučík v mém životě. Víím, že nejsem tvoje máma, ale stejně tě beru jako svého syna.“

Chlapec roztál a Vera natáhla ruku. Tentokrát jí dovolil, aby mu prsty prohrábla rozčuchané hnědé vlasy. Díval se na ni zářivě zelenýma očima.

Pak Sigge vyskočil a rozběhl se do obývacího pokoje. Vzápětí z televize zazněla úvodní znělka rodinného filmu *Mio, můj Mio*.

Vera se pokoušela dostat pod kontrolu vztek, který se jí začínal zmocňovat.

Kdo se, kruci, takhle zachová k vlastnímu dítěti?

Moji rodiče, pomyslela si. A Jonny to věděl.

Ten hajzl.

Proto se vypařil. Byl to jeho způsob, jak Veru ovládat. Jonny byl jediný, kdo znal její tajemství. Všechno to zlé, k čemu došlo před dvanácti roky. Co se skutečně přihodilo Vincentovi. Proč jí už její rodiče nepovažují za svou dceru. A teď to proti ní použil.

Věděl, že Vera nikdy Siggeho neopustí.

Měla chuť prorazit pěstí kuchyňské dveře. Jenže to by přiběhl Sigge. Báł by se, že se jí něco stalo.

Cítila, jak se jí zhoršuje nálada. Vzpomínala na všechny ty dny, kdy se Jonny nevrátil domů. Zatkla ho policie. Když odjel do Německa pro drogy, které převážel do Švédska. Nebo když se z jednoho piva v hospodě stala tří denní party v klubovně motorkářského gangu *South Side MC*.

Proklínala se, že neodešla dřív. Pak by na tohle nedošlo. Jonny vytušil, co se blíží. Že Vera se s ním chce rozejít. Takže zmizel a počítal s tím, že až se vrátí, Vera tady se Siggem pořád bude. Pohládila odřený stůl z masivu. Rozdali si to na něm hned první noc, zatímco ve vedlejší místnosti probíhala afterparty. Vera potom měla dočervena odřený zadek. Odřený od suchého dřeva.

Sex byl bojem o moc, divokou snahou ovládnout toho druhého.

Možná by Jonnyho opustila už dávno, kdyby mu nedlužila. Žili spolu čtyři roky, a v prvních dvou letech se o ni staral. Poskytl jí domov, když přišla o bydlení. Zaplatil její studentskou půjčku. Bez něho by Vera žurnalistiku nikdy nedokončila.

Připadalo jí, jako by existovaly dvě verze Jonnyho, které spolu neustále válčí. V posledním roce bohužel vítězila ta špatná.

Zazvonil jí mobil. Volal Casper Seger, Veřin nejlepší zdroj v její pozici krimi reportérky.

„Řekni mi, že jsi ho našel. Nevím, co mám dělat.“

Přestože byla našťvaná, dělala si o Jonnyho starosti. A to ji rozčilovalo o to víc. Zvedla jídelní nůž. Přejela jím po desce stolu. Přímo přes Siggeho potvrzenou přihlášku do plaveckého kurzu. Plavecký stadion se jmenoval Aq-va-kul. Zatraceně pitomý název.

„Jonny není zatčený,“ prozradil Casper. „Ale myslím, že vím, kde by mohl být. Dozvěděl jsem se to od kolegy, který má v Jonnyho okruhu informátora.“

„A kde?“

„Koná se sraz malých motorkářských klubů. Očividně se chtějí zorganizovat. Založit síť, aby předvedli Hells Angels, co dokážou. Cílem je spojit se jako přidružené kluby pod vlajkou HA.“

„Báječné. Takže já se rozcházím s členem Hells Angels. Kde je ten sraz?“

„To je ta horší zpráva. Jonny je v Německu. Chtějí vymezit teritoria a rozdělit si je mezi sebou. Všichni ti kohouti se budou předvádět, bude to trvat věčnost.“

„Do prdele.“

„Přesně.“

„Co mám dělat s malým, Caspere?“

„Nemá žádné blízké příbuzné, ke kterým bys ho mohla dát?“

„Ne.“

„V tom případě ti zbývají jen dvě možnosti, jedna z nich by se

dala považovat za únos. Vero, chápu, že bys ráda, ale nemůžeš ho vzít s sebou. Ne dokud je Jonny na svobodě. Když to špatně dopadne, půjdeš sedět.“

„Já vím.“

Ukončila hovor. Přešla do předsíně. Drobné kamínky pod nohama. Všude boty. V rohu stál dopravní kužel, který opilý Jonny kdysi přitáhl domů. Vedle něj byl stolek s telefonem. Zvedla Zlaté stránky, nalistovala písmeno S, vytrhla část s číslem na sociálku a papír strčila do kapsy. Vrátila se do kuchyně.

Nechtělo se jí do toho, ale věděla, že musí. Nemůže Siggeho dál nechat žít v Jonnyho chaosu.

Na kuchyňském stole ležela kuchařka, na přebalu měla vypálený kruh o velikosti hrnce. Vzpomínka na den, kdy pořádně sjetý Jonny dovolil Siggemu, aby si v kuchyni udělal popcorn, který se vznítil.

Vera přišla domů právě ve chvíli, kdy z hrnce začaly šlehat plameny.

V duchu si promítala scény z posledního příšerného společného roku. Těch několik málo chvil, kdy byl Jonny s chlapcem sám, skončilo katastrofou. Na rodičovskou schůzku dorazil opilý. Sjetý perníkem řídil auto s nepřipoutaným Siggem na zadním sedadle. Jednou v březnu Vera vystopovala chlapce v bordelu, kde ho Jonny nechal, protože potřeboval hlídání. Vera pokaždé musela všeho nechat a zasáhnout.

Útržek v kapse džínů byl mizernou alternativou. Byla to však jediná karta, kterou mohla použít.

„Sigge,“ zavolala.

„Ano.“

„Napadlo mě, že bychom šli do herny.“

Rychlé kroky z obývacího pokoje. Sigge se objevil ve dveřích. Oči vykulené.

„Fakt?“

„Možná tam budeš muset dneska v noci přespat. Než se táta

vrátí. Sbal si do batohu všechny svoje nejmilejší hračky.“

„Určitě táta přijde?“

„Slibuju.“

Chlapec se na ni nejprve skepticky podíval. Pak si šel zabalit batoh. Netušil, že ode dneška se jeho život od základu změní.

3

Tomas stál na pavlači před třípokojevým bytem. Pořád panovalo dusivé vedro, ale provoz dole na Hornsgatan prořídil. Podíval se na jmenovku, kde stálo *Wolfovi*.

Je tady naše jméno, patříme k sobě, ale už dávno nejsme rodina. A je to jen moje vina.

Oknem vedle dveří viděl Klaru, připravovala v kuchyni oběd. Strčil klíč do zámku. Uvnitř to vonělo smaženou cibulí. Zul se, slyšel puštěnou televizi. Vkradl se do kuchyně. Klara se zarážila, pomalu se otočila. V ruce držela špagety.

„Musíš vyhledat pomoc,“ řekla. „Takhle to dál nejde.“

Ustaraně se na něho podívala. V hrnci bublalo mleté maso.

„Co se stalo?“ zeptala se.

„Nevím,“ zašeptal. „Mrzí mě to. Co děti?“

„V pohodě.“

„Dostala jsi auto domů?“

Téměř neznatelně přikývla, zvedla pokličku a vložila těstoviny do hrnce. Ty, které vykukovaly nad hladinu, zatlačila plastovou lžící dolů. Miloval ji. Chápal, že se chová nesnesitelně, že člověk nemůže svou rodinu nechat v autě na křižovatce.

„Seženu ty peníze. Zajedu za bráchou. Dluží mi.“

Popošel o krok a objal ji kolem pasu. Přitiskl ji k sobě a zdálo se mu, že v jeho pažích jihně.

Na okně za stolem visela vánoční hvězda. Slíbil jí, že sundá jak hvězdu, tak ostatní výzdobu, kterou v bytě měli už několik měsíců. Rozhodl se, že to udělá večer, až se vrátí od Kris-

tiana.

„Auto stojí naproti, před obchodem s rybářskými potřebami,“ řekla Klara a vymanila se z jeho objetí.

Začala míchat omáčku s mletým a Tomas si ji chvíli zezadu prohlížel. Napadlo ho, že by měl prostřít stůl. Nějak pomoci.

„Zařídím to. Budeme mít vlastní dům. Slyšíš? Slibuju ti to.“
Neodpověděla.

V autě se Tomas zkusmo opřel podrážkami o pedály. Pohladil řadicí páku a volant. Pamatoval si, jak se řídí. Otočil vůz a na křižovatce, kde ráno opustil svou rodinu, zahnul doprava. Projel kolem atletického stadionu Zinkensdamms IP. Zašilhal k fotbalovému hřišti.

Okamžitě se mu před očima zjevila tvář mrtvé dívky.

Každé město bylo plné neviditelných hrobů. Stockholm nebyl výjimkou. Během let, která strávil ve funkci kriminálního inspektora stockholmské policie na oddělení násilných trestných činů, přibyl nespočet neviditelných náhrobků a teď se tyčily všude kolem něj. Obrisy mrtvol nikdy zcela nevymizely, nehledě na to, kolikrát se ulice a chodníky opláchly. V prosinci 1992 našli na lavičce u fotbalového hřiště ubodanou dospívající dívku se sněhem ve vlasech. O pár měsíců později vylovili o kilometr dál, na nábřeží Liljeholmskajen, zastřeleného drogového dealera. A nedávno, v dubnu, mladý pár natrefil v parku Tantolunden na rozřezané tělo fetáka ve čtyřech černých odpadkových pytlích.

Stockholm byl plný obětí vražd, jež si pamatovalo jen pár lidí: příbuzní, vyšetřovatelé a pachatelé.

Tomas si přál, aby dokázal zapomenout, ale nedařilo se mu to. Nezapomínal na jejich tváře a vyčítavé mrtvé pohledy.

Zesílil rádio.

Vzal to oklikou, aby oddálil setkání s bratrem, a o půlhodiny později v Sigtuně míjel filmovou lokaci. Ke stojanu na autě

byla připevněná kamera. Zahlédl zezadu dva herce obklopené štábem. Pomalu projel kolem a pokračoval k pustnouce, ošuntělému předměstí Märsta.

V menší průmyslové oblasti necelý kilometr od bratrova domu ho zastavil zátaras. Zaparkoval před nějakým autem. Mladý uniformovaný kolega odmítavě mával, protože se domníval, že se jedná o zvědavého občana, ale zarazil se, jakmile Tomas vytáhl z vnitřní kapsy policejní průkaz.

„Tomas Wolf, vraždy, Stockholm.“

Na chodníku za pořádkovým policistou ležela žena s rozhozenými rukama. Policejní technici rozmísťovali značky a fotografovali. Jejich siluety vytvářely na asfaltu protáhlé tmavé stíny. Tomas se přikrčil a prolezl pod páskou.

„Našli ji před chvílí, ale zřejmě tady leží od včerejšího večera,“ vysvětloval kolega. „Ležela pod plachtou. Uškrcená.“

Tomas si zastínil oči.

„Kdo to je?“

„Nevím, ale domnívají se, že bydlela v centru pro uprchlíky.“ Policista ukázal na podlouhlou třípatrovou budovu z červených cihel.

Tomasovi se stáhlo hrdlo, ztěžka dýchal. Najednou mu vyschlo v ústech.

„Půjdete se na to mrknout?“ zeptal se policista.

Tomas prudce zavrtěl hlavou. Neměl sílu vložit další obrázek do alba mrtvých, které si v duchu nesl s sebou. Žádná další tvář zavražděného člověka.

„Musím běžet,“ odvětil a nadzvedl policejní pásku.

4

Vera otvírala kufr světlemodrého Saabu 900 zaparkovaného na ulici Ystadsgatan až v jedenáct dopoledne. Musí sebou hodit, jestli chce na schůzku se svou novou šéfovou ve Stockhol-

mu dojet do šesti.

Nízko na obloze visely tmavé mraky. Vypadaly, jako by z nich každou chvíli mohlo začít pršet. Z jednoho balkonu zavanula vůně marihuany. Sigge poskakoval u dveří spolujezdce jako pejsek, kterému se chce čurat. Těšil se do herny.

Kufr se jako obvykle zasekl. Vera zabrala a konečně se jí ho podařilo otevřít.

„Hergot, Jonny, to ne,“ vyhrkla.

Sigge přiběhl k ní.

„Tam se ti taška nevejde,“ řekl. „Proč máš v autě tohle všechno?“

„Protože tvůj táta je zatracenej zloděj,“ odpověděla Vera.

Před pár týdny se Jonny vrátil domů pozdě večer. Byl pořádně naštvaný, třískal v kuchyni nádobím, hledal lahev něčeho tvrdého. Nakonec se Veře podařilo ho přesvědčit, aby si sedl a řekl jí, co se stalo. *South Side MC* dostali tip na kamion plný domácí elektroniky, který mířil do skladu obchodu Expert v Malmö. Jonny s kumpány, vyzbrojení pistolemi, mu zablokovali cestu a kamion ukradli. Odjeli do skladiště vyložit náklad.

Jenže informátor dostal špatné informace. Náklad nepatřil do Experta, ale do místního obchodu s potravinami. A v kufru Veřina auta teď leželo přibližně sto kilo konzerv. Olivy, kukuřice a tuňák. Tu a tam i plechovky se žrádlem pro kočky.

Klučina se pustil do zkoumání nákladu.

„Dáš si kukuřici, nebo olivy?“ zeptala se Vera. „Nebo Whiskas?“

„Olivy,“ zasmál se Sigge. „Nejsem kočka.“

Hodila mu konzervu.

„Vlez si do auta.“

O deset minut později Vera zajela na parkoviště u Värnhemu. Před nimi se tyčila obrovská státní budova, zdálo se, jako by se občanům snažila ukrást nebe.

Sigge na zadním sedadle vyhodil olivu do vzduchu a snažil

se ji chytit do pusy. Sklouzla mu po tváři a spadla na sedadlo.

„Jsme tady,“ řekla Vera.

Zatím se nerozhodla, jak chlapci oznámí, že ho podvedla.

„Pojď,“ vybídla ho a vystoupila. „Batůžek si vezmi s sebou.“

Klučina se rozhlédl. Pak z auta váhavě vylezl. Pomalu kráčeli k cihlové budově. Ruku v ruce.

„So-ci-ál-ní po-ho-to-vost,“ hláskoval Sigge z cedule. „Vero, co je to?“

„Místo, kde pomáhají lidem.“

„My potřebujeme pomoc?“

Nevěděla, co odpovědět. Než si Sigge uvědomil, že je něco špatně, uběhlo pár vteřin.

„Tady není žádná herna,“ řekl.

„Ne,“ odpověděla.

Pevněji jí sevřel ruku. Začal se vzpírat.

„Ty mě tady necháš?“

Po tvářích mu stékaly slzy. Pochopil, ale pořád tomu nerozuměl.

„Nemůžeš mě opustit.“

„Na nějakou dobu zůstaneš u jedné hodné tety. Dokud se táta nevrátí.“

Vera myslela na svou matku. Neviděly se už víc než deset let. Veře volala párkrát do roka. Stála přitom ve spíži a šeptala, aby táta neslyšel, že si povídají.

Opustit dítě je ta nejhorší zrada. Jak to bude Sigge prožívat?

Na mysli jí vytanuly vzpomínky na události té příšerné noci před dvanácti lety. Když se podívala na Siggeho zkormoucený obličej, viděla před sebou svého mladšího bratra Vincenta. Kluka, který nikdy nedospěl. Kvůli ní.

„Nechci,“ vřískal Sigge.

„Musíš,“ řekla Vera. „Takhle to pro tebe bude lepší.“

Jenže lepší jí to nepřipadalo. Z kapsy vytáhla útržek s číslem na sociálku. Šestiletého klučinu táhla za sebou.

„Říkala jsi, že jsem tvůj syn,“ ječel. „Lhala jsi.“

Došli ke vchodu. Chlapec si na protest sedl na zem. Pořád dokola opakoval, že ho Vera nesmí opustit.

Dřepla si. Vší silou ho objala. Cítila teplo jeho slabého tělíčka. Vůni oliv z umazaných tváří.

„Budeš mi chybět, Siggíku, ale se mnou nemůžeš. Zatkla by mě policie.“

Hoch ji sevřel pevněji. Hubené paže odmítaly Veru pustit. Záda se napjala v křeči.

Vstoupila mu do života, když mu byly teprve dva roky. Teď mu bylo šest. Zničehonic pochopila, proč s Jonnym zůstávala tak dlouho. Kvůli Siggemu.

„Musíš mě nechat jít,“ řekla.

Opatrně mu rozpletla prsty. Potlačila pláč.

„Zase se uvidíme. Brzy. Slibuju.“

Pak třesoucí se rukou vytočila číslo sociální služby.

V pondělí v půl dvanácté dopoledne Vera najela na dálnici E22 a sešlápla plyn. Ve zpětném zrcátku viděla, jak se silueta Malmö zmenšuje, dokud nezmizela úplně.

Jela svižně, aby si to nerozmyslela.

Staženým okénkem dovnitř pronikl pach síry. Nad Skåne se blížila bouřka. Bouřka, možná i hromobití. Jako předzvěst pekla, které Jonny rozpoutá, až zjistí, co Vera udělala.

5

Vedoucí redakce Anita Alsénová seděla v pobočce *Kvällspostenu* ve Stockholmu v rohové kanceláři a z úst jí vycházely obláčky černého kouře.

Dveře byly otevřené, ale Vera měla natolik rozumu, aby dovnitř nevstoupila. Místo toho opatrně zaklepala na zárubeň. Alsénová típla cigaretu a ani nevzhlédla, jen zvedla ruku na

znamení, aby Vera zůstala stát. Teď se to nehodilo.

Vera se rozhlížela po svém novém pracovišti, neuklizeném bytu z přelomu století. V salonu na protější straně chodby zvonily telefony s tipy. U Anity Alsénové hrála televize. Stanice CNN vysílala záběry z války v Bosně. Dohoda o příměří byla na spadnutí. Vražďení snad konečně přestane.

Opodál stál mladý stážista. Když Vera před několika minutami přišla, představil se jí jako Per Svensson. Na stůl rozložil konkurenční noviny, aby porovnal úvodníky a titulky. Vera pochopila, že cílem je zjistit, které noviny vyhrály dnešní závod. Večerníky každý den bojovaly o čtenáře. Reklamní poutače v novinových stojanech spolu s titulní stranou byly jejich jediným prostředkem, jak zákazníka při nákupu v trafikách a na čerpacích stanicích po celé zemi přilákat.

Vera se mezi novými kolegy cítila nesvá. Zase se oblékla příliš teple. Kožená bunda ji škrtila v ramenou a věděla, že bílé triko je až moc průsvitné. Na čele se jí perлил pot. Bouřka, která se v průběhu dne přihnala nad Skåne, do Stockholmu nedorazila. Teď večer panovalo lepkavé letní vedro, přestože teprve začínal červen.

Hlavní reportér Leif M. Ivarsson se šoural směrem ke kuchyňce. Nepozdravil. Zastavil ho stážista, který se zoufale snažil upoutat jeho pozornost.

„Hafan je dneska zatraceně dobrý,“ řekl Svensson. „Sršeň skoro ještě lepší, ale tvůj příběh o Palmem nikoho nezajímá.“

Leif M. Ivarsson zamumlal cosi nezřetelného. Upřel na Veru bezvýrazný pohled.

„Dobrý den,“ pozdravila Vera, aby prolomila ledy.

Pamatovala si ho jako pořádného neurvalce. Jejich cesty se už v minulosti zkřížily.

Ivarsson se na ni bez zájmu podíval. Opasek se mu zařezával do pasu. Pod rozepnutým sakem se mu bouřila košile.

„Copak tady máme nějakou zasranou školku?“ zeptal se.

Pokývl směrem k Siggemu, aniž chlapci věnoval jediný pohled. Vera instinktivně položila klučinovi ruku na hlavu.

Dopoledne nedokázala Siggeho nechat na sociálce. Stála tam s telefonem v ruce, slyšela, jak se sociální pracovnice ptá, o co jde. Aniž by ukončila hovor, vzala malého za ruku a vykročila k autu.

Před půlhodinou se nastěhovali do zařízeného bytu v ulici Pilgatan, který zajistily noviny. Do redakce sídlící na náměstí Kungsholmstorg to odtamtud byl pěšky jen kousek. Společnými silami vynesli do bytu cestovní tašku s celým Veřiným životem a batůžek s pár kousky oblečení a několika hračkami, který si sbalil Sigge.

„To netuším,“ odpověděla Ivarssonovi.

Věděla, že na lidi jako on platí jediné. Chovat se ještě tvrději.

„Pořádá se tady nějaký zatracený odtučňovací pobyt nebo co?“

Leif M. Ivarsson se na ni překvapeně podíval. Zrudl vzteky. Protiútok očividně nečekal.

„Protože jestli ano, měl byste chtít vrátit peníze,“ pokračovala Vera.

Sigge se zasmál.

„Pojďte,“ zakřičela Anita Alsénová a mávla na Veru dřív, než Ivarsson stihl odpovědět.

Vera za sebou zavřela dveře a sedla si do ošoupaného křesla. Sigge za ní neklidně přešlapoval.

„Tumáš, Siggíku,“ vytáhla z kapsy jeho jojo.

Anita Alsénová si zapálila a třikrát rychle potáhla. Některé uhelné elektrárny chrlily méně kouře než ona.

„Obě dvě víme, proč jsi tady.“ Alsénová si odkašlala.

„Měla jsi sakra dobrý rok. Tím myslím, kolik novinářů se může pochlubit, že rozlousklo záhadnou vraždu?“

Vedoucí narážela na vraždu obchodníka s klusáky Erika Einarssona. Jen a pouze díky Jonnyho zločinecké síti se Veře

podářilo odhalit jeho vraha.

Vrah si zkušel od Jonnyho motorkářského gangu vypůjčit peníze, aby Einarssonovi splatil dluh z hazardu. Když byl Einarsson nalezen mrtev, vrah se snažil *South Side MC* přemluvit, aby nechali zmizet zbraň i tělo. Jonny měl jednu vůči Veře záchvat špatného svědomí, zradil svou zlodějskou čest a prozradil jí, kde je vražedná zbraň schovaná. Následujícího večera už Vera měla svého životního sólokapra na titulní straně *Kvällspostenu* a její odhalení nakonec vedlo k zatčení a uvěznění pachatele.

„To je ale minulost,“ pokračovala Alsénová. „Dneska to už nic neznamená. Jsi tady proto, abys napsala nové bomby. Mezi titulky tě chci vidět na špici.“

„Jasně.“

Anita Alsénová zhluboka potáhla. Podívala se na své špinavé prsty. Některé byly zažloutlé od nikotinu, jiné umazané od tiskařské černě.

„A pak je tady ještě... ta druhá věc. Šéfredaktor z Malmö mě pochopitelně informoval.“

Její tón zpřísněl a Vera pochopila, kam rozhovor směřuje. K události z loňské zimy, kvůli níž málem přišla o práci.

„Vím, že jsi dostala oficiální varování. V našich novinách většina lidí dostane jen jednu šanci. Ty jsi dostala už druhou. To znamená, že na nějaké blbiny nezbyvá prostor. Rozumíš?“

„Rozumím.“

Alsénová se zahleděla na Siggeho. Jako kdyby si ho prozatím nevšimla.

„Ten nevypadá, že se narodil včera. Při pracovním pohovoru ses o dětech nezmiňovala, ne?“

„On není můj.“ Hned jak to Vera řekla, zalitovala toho.

Znělo to tak kruté.

„Privyděláváš si jako chůva nebo co?“

„Ne, teda...“

Anita Alsénová zvedla ruku, aby Veru zarazila.
„Fajn, gratuluju,“ zamumlala. „Teď se seznámíš s vedoucím zpravodajství.“

„Počkej tady,“ řekla Vera Siggemu.

Anita ji vedla hlavní chodbou. Kolem oválného stolu se sešla hrstka novinářů, které Vera znala jen z fotek u článků. Zdálo se, že procházejí spoustu rešerší. Uprostřed velkého salonu stál zpravodajský pult. V televizi na stěně běžel americký zpravodajský kanál. Leif M. Ivarsson seděl v rohu a loupal vejce.
„Andres Enbacka,“ představil se šéf zpravodajství a krátce Veře pokývl.

Enbacka byl generický klon všech mužů, které Vera od svého příjezdu do Stockholmu viděla. Vlasy učesané na pěšinku na straně, volné sako, triko, docela pohledný, ale ne tak hezký, jak si sám myslel. Přes opěradlo jeho židle visel rybářský svetr.

„Vera Bergová.“

Vedoucí redakce zmizela směrem k své kanceláři.

„Sedni si, kam chceš, jen ne na Ivarssonovo místo. To bys tady dlouho nepobyla.“

Vera popošla k psacímu stolu u okna. Podívala se na Kungsholmstorg a svlékla si koženou bundu. Všimla si pohledu vedoucího. Jak si bezostyšně prohlíží její tělo. Zastavil se na nadrech a zdálo se, že se v duchu nad něčím zamýšlí.

„Zabydlíš se později,“ dodal přesně ve chvíli, kdy si chtěla sednout na odřenou židli. „Jedeš do Märsty. Podezřelá vražda. Mladá žena.“

Mluvil pomalu, jako by každá věta byla rozkazem.

„Ted?“

Nečekala, že ji hned první den zapojí do práce. Nemůže Siggeho brát s sebou na místo činu. Nemohl by třeba pár hodin počkat v redakci?

„No, do zítřka tam nepočká,“ řekl Enbacka. „Fotograf už tam jede. Chtěl jsem ho poprosit, aby na tebe počkal, ale... není to

zrovna typ, kterému člověk posadí do auta ženskou.“

„Mám svoje auto.“

Z rohové kanceláře Anity Alsénové na druhé straně chodby se najednou ozval řev.

„Může odsud někdo odvést toho kluka?“

Vera na chvíli zavřela oči.

„Sigge,“ zavolala, popadla koženou bundu a zápisník a svižně vyrazila ke dveřím na schodiště. „Poběž, pojedeme na výlet.“

6

„Jsem tady.“

Tomas se od otevřených garážových vrat díval na vyholený zátylek svého bratra Kristiana. Garáž vypadala stejně, jako když tady byl posledně. Byla zařízená jako klubovna s nízkými pohovkami a konferenčním stolem. Na kratší stěně, nad televizí, byla přibitá velká švédská vlajka a vedle ní terč na šipky s obličejem zavražděného premiéra Olofa Palmeho. Kristian dřepěl před lednicí s prosklenými dvířky a ukládal do ní plechovky piva.

„Dáš si jedno?“ zeptal se, zády pořád otočený k Tomasovi.

„Nezdržím se.“

„Takže jako obvykle. Co tady děláš?“

Kristian zavřel lednici. Narovnal se a Tomas zahlédl černý hákový kříž na jeho paži. Tomas byl ve Västeråsu s ním, když si ho na začátku osmdesátých let nechal vytetovat.

„Dlužíš mi dvacet litrů. Potřebuju je.“

Kristian přešel k jedné z pohovek. Na opěradle ležel zelený bomber. Oblékl si ho na bílé tílko, sedl si na pohovku a zvedl nohy nahoru. Zdálo se, že černá bagančata jsou na vachrlatý stolek příliš těžká.

Když bratr neodpovídal, Tomas se znovu ozval:

„Půjčil jsem ti, abys dal do pořádku tenhle barák, vzpomínáš si? Tys za ty prachy radši odjel do Jugoslávie a vraždil tam ne-